*І чужому научайтесь,
й свого не цурайтесь...*
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: „Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII Ч. 220. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го ЛИСТОПАДА 1961 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 17, 1961 No. 220. VOL. LXVIII

КЕННЕДІ СТВОРИВ КОМІТЕТ ДЛЯ ЗАТРУДНЕННЯ БЕЗРОБІТНОЇ МОЛОДІ

23-ЧЛЕННИЙ КОМІТЕТ МАЄ ЗНАЙТИ ПРАЦЮ ДЛЯ ОДНОГО МІЛЬЙОНА ОСІБ У ВІЦІ ВІД 16 ДО 21 РОКУ ЖИТТЯ

Вашингтон. — 15-го листопада президент Кеннеді найменував 23-членний Комітет, який має зайнятися тим, щоб один мільйон безробітної молоді у віці від 16 до 21-го року міг дістати працю. Головою цього комітету є секретар праці Артур Дж. Голдберг, а його членами є ще чотири інші члени Президентського кабінету: генеральний прокуратор Роберт Ф. Кеннеді, секретар торгівлі Лютер Годжес, секретар здоров'я, виховання і добродійности Абрагам Рібікофф, і адміністратор Мешканевої Фінансової Агенції Роберт С. Вівер. На членів цього комітету найменовані представники стейтових легіслятур і міських управ та визначні громаняни. Комітет має подбати про те, щоб розв'язати найпекучішу проблему в ділянці економіки, а саме вможливити безробітній молоді, яка не є ані учнями ані робітниками, знайти працю та включитися в економіку країни. Секретар Голдберг турбується цією справою і він рекомендував Президентові покликати до життя окремий комітет, до якого належить ще губернатор Теннессі Б. Еллінгтон і посадник Мілвокі Генрі Маєр та суперінтендент шкіл із Дітройту — Семюел М. Бравн. Секретар праці виготовив програму праці цього комітету: 1) Керувати і координувати урядові і приватні заходи в тому напрямку, щоб безробітні юначи і юначки дістали працю. 2) Повести освідомну працю серед громадянства, що воно має співпрацювати в цьому напрямку з урядовими агенціями. 3) Домагатися, щоб подібні комітети були зорганізовані в стейтах і містах. Цей комітет плянує предложити Конґресові свої пляни, які дозволили б молоді дістати працю. В цьому році Конґрес не вирішив урядового проєкту зорганізувати Молодечий Консервативний Корпус, в якому молодь знайшла б працю в тому часі, коли вона залишає школи і не має ще затруднення в інших підприємствах. На думку секретаря праці проблема затруднення молоді — найважливіша справа в нашій економіці. Щороку більш мільйона нових робітників приходить на ринок праці, і треба конче вможливити їм знайти працю, щоб не збільшувати числа безробітних. На ринок праці в 60-их роках має вийти коло 26 мільйонів нових робітних сил. Віце-президент цього нового комітету є колишній президент Гарвардського університету д-р Браєнт Конант, який сказав, що один „мільйон незатрудненої молоді — це соціяльний динаміт". Тому треба так діяти, щоб молодь могла позитивно працювати для економіки і для себе.

Президент старається збільшити ефективність праці в урядових агенціях

Вашингтон. — 14-го листопада президент Кеннеді видав зарядження, щоб всі урядові агенції поза Вашингтоном також збільшили ефективність праці своїх співробітників та старалися якнайбільше ощаджувати в своїх видатках. Щоб поліпшити видайність праці в урядових агенціях, Президент зарядив зорганізувати в кожній Федеральній агенції раду виконних працівників. Ця рада мала б і додаткових урядовців і вона дбала б про те, щоб була тісніша співпраця між окремими федеральними агенціями. Голова Комісії Цивільної Служби Джан В. Мейсі повідомив, що він видав зарядження, щоб в кожній реґіональній агенції зорганізувати окремі ради, які дбали б про більшу успішність праці. 90 відсотків федеральних урядовців працюють поза Вашингтоном, і тому Президент старається, щоб збільшити ефективність праці тих працівників.

Рутер про незгоду між Американською Федерацією Праці і Конґресом Індустріяльних Організацій

Вашингтон. — Голова Об'єднання Автомобільних Робітників Волтер П. Рутер, який є одним із віце-президентів Американської Федерації Праці — Конґресу Індустріяльних Організацій, в окремому звіті твердить, що в дійсності немає повного об'єднання промислових і непромислових робітників, хоч АФП-КУО існує вже 6 років. На думку Рутера це об'єднання існує щодо самої назви, бо фактично ведеться боротьба між промисловим крилом великого робітничого об'єднання і нефаховими робітниками. Нічого не помогло „замирення" із 1958-го року, бо спілки із КІО і АФП і надалі конкурують між собою і деколи доходить до завзятої боротьби при приєднуванні членів. Випрацьована система співпраці між організаціями обидвох робітничих груп не діє, і розходження тривають далі, хоч формальне об'єднання є.

В АМЕРИЦІ

● **Пані Даґмар Вільсон**, яка є координатором руху Жінки, що борються за мир, написала листа до дружини прем'єра Ніни Хрущов і до пані Кеннеді, просячи їх, щоб приєдналися до жіночого руху за мир. Ніна Хрущов у своїй відповіді повторила політичні заяви свого чоловіка Нікіти, який всюди говорить про мир, хоч і страшить вільний світ найбільшою бомбою в світі. Пані Кеннеді написала, що вона як мати і як жінка щиро бажає миру світові.

● **Сенатор - демократ** із Міннесоти Гюберт Г. Гомфрі відвідав столицю Еквадору Квіто і заявив там на пресовій конференції, що американська преса невірно інформувала громадянство про теперішній уряд Еквадору. Сенатор Гомфрі казав, що уряд президента Ароземени не є такий радикальний і лівий, як про це писали американські часописи.

● **У південно - західніх стейтах** Тексас і Ню Мексіко 14-го листопада була сніговія, яка спричинила перервання телефонічних ліній і смерть кількох осіб. Сніг, 14 стіп завглибшки, засипав автостради. Деякі частини Ню Мексіко вже мають три стопи снігу, який падав два дні.

● **З Вашингтону** повідомляють, що в грудні ц. р. покличуть до військової служби тільки 16,000 рекрутів, головно до армії. У вересні кликали 25,000, а в жовтні і листопаді покликали до армії по 20,000 рекрутів.

● **Д-р Джозеф Л. Мелнік** із університету Бейлор закликає батьків, щоб доусно щепилися вакциною з живими вірусами, коли їхні діти споживають в формі таблеток цю вакцину, бо існує мала можливість, що батьки або інші члени родини, що живуть із защепленими дітьми, можуть заразитися від защеплених дітей.

● **У виставці „Американський Тиждень Мистецтва"**, що її влаштовувала Професійна Ліґа Американських Артистів в днях 1 до 14 листопада ц. р., брали участь з українських мистців Любомир Кузьма з олійним образом „Мертва природа" і Захарій Макаренко з рисунком і одною скульптурою.

ЗДА в одному дні з успіхом випустили три сателіти

Вашингтон. — 15-го листопада вдалося фльоті випустити за допомогою ракети одночасно два сателіти, які в космічних просторах відділилися від ракети і окремо кружляють довкола Землі. Того самого щасливого дня космічних дослідів дня 15-го листопада вдалося летунству з бази Ванденберґ в Каліфорнії з успіхом випустити сателіт „Діскаверер 35", який має кабінку, що її плянують відлучити від сателіта та зловити в повітрі або виловити з води. Це мало б статися в найближчих днях. Фльота випустила два сателіти з Кейп Канаверал на Флориді. „Дісковерер 35" кружляє в полярному напрямку, його кабінка важить 300 фунтів. Летунство хоче дійти до того, щоб бути певним у ловленні кабінок, якими в майбутньому літатимуть люди - астронавти. В дні 15-го листопада була ще третя проба в дослідах над космосом, бо Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація плянувала з бази в Пойнт Арґелльо в Каліфорнії випустити ракету, на якій була капсулька з живими матеріями: людською кров'ю та яєчками морських істот, але ця проба не вдалася і не можна буде ствердити, який вплив на живі організми має космічний простір із своєю радіяцією та де нема притягання Землі. Фльота вислала два сателіти, один із них має досліджувати зміни погоди та буде помічний для навіґації і літаків, а інший має досліджувати ґравітацію Землі.

Адмірал Теч про оборону проти ворожих підводних човнів

Форд Айленд, Гаваї. — Віце - адмірал Джан С. Теч, який командує підводними човнами на Пацифіку, в пресовому інтерв'ю заявив, що ЗДА мусять розв'язати дуже важливу проблему в атомовій добі, а саме оборону цієї країни проти ворожих підводних човнів. В першу чергу треба знайти способи виявляти совєтські атомові підводні човни за допомогою близькосяжних керованих ракет. Ця справа оборони проти ворожих підводних човнів може коштувати більйони долярів. Острів Форд лежить в районі Перл Гарбору, де 7-го грудня 1941-го року японці почали свою атаку. ЗДА мусять забезпечитися, щоб подібна атака не повторилася. В 1941-му році атакували японці бомбовиками і підводними човнами, а тепер ворог міг би це зробити за допомогою атомових підводних човнів. І теперішня атака була б куди небезпечніша від давнішої.

Губернатор Рокефеллер проти припинення пробних експльозій

Олбані, Н. Й. — Губернатор Нелсон А. Рокефеллер склав окрему заяву, в якій остерігає уряд ЗДА, щоб не підписував жадної умови з представниками СССР в справі заборони пробних атомових експльозій. Рокефеллер сказав: „Тепер підписати якийнебудь договір про заборону пробних атомових вибухів, це значить загрозити нашій безпеці і обороні волі в цілому світі". Ця заява Рокефеллера є в опозиції до становища уряду Президента і державного департаменту, які заявилися за те, щоб почати переговори в справі заборони атомових експльозій. Подібну резолюцію прийняли 1 в Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй. Рокефеллер заявив, що СССР продукував бомби під час припинення пробних експльозій, і коли б знов припинили ці проби, то немає ґарантії, чи комуністи не використали б час заборони на продукцію дальших бомб.

Ніксон заявляє, що СССР не має відваги розпочати війни

Індіянополіс, Індіяна. — Колишній віце - президент Ричард М. Ніксон, промовляючи на республіканському прийнятті, заявив, що він є проти того, щоб ЗДА припинили пробні атомові експльозії, хоч СССР не мав би відваги починати нову війну. Ніксон гадає, що нарід в СССР дійсно бажає миру, а Хрущов є замудрий, щоб тепер відважитися на нову війну. Колишній віце - президент сказав, що ЗДА могли б погодитися тільки тоді припинити пробні атомові експльозії, коли б СССР погодився на контролю атомової продукції, бо припинення атомових експльозій без певної контролі, — це небезпека для цієї країни. Хрущов боїться війни, казав Ніксон, бо хоч він любить пити, то все ж таки він свідомий того, що 90 відсотків поневолених Хрущовим народів є проти російського ярма і виступили б проти СССР, якби тільки мали нагоду.

ЮВІЛЕЙ ЗАСЛУЖЕНИХ ПІОНЕРІВ

Марія і Прокіп Будняки

Дня 31-го жовтня ц. р. минуло точно 50 років з того часу, як в Перт Амбою, Ню Джерзі, подружились Марія і Прокіп Будняки. Хоч до Америки вони приїхали два роки перед подружженням, в 1909-му році, то Прокіп Будняк уже в серпні 1910-го року став членом УНСоюзу і є ним від того часу, подібно, як і його дружина. Ці роковини — півсторіччя подружнього життя відзначили не тільки самі ювіляти й їхня родина, але й вся місцева громада. Ґратуляції переслав їм посадник міста а під час Служби Божої, що її відправив в намірені ювілятів всч. о. Михайло Федорович у місцевій українській католицькій церкві, для ювілятів було великою радістю, як вони довідалися про листа з благословенням для них від Святішого Отця Папи Івана XXIII. Прокіп і Марія Будняки мають четверо дітей: Івана, відомого громадянина і секретаря 155-го Відділу УНС, Варвару, замужну Волш, Григорія, що є старшиною в Армії, та Петра, як і семеро внуків. Усі вони є членами УНСоюзу.

З'ЄДНАННЯ ОН В КОНГО У ВІЙСЬКОВІЙ ДІЇ

У зв'язку із збройними виступами збунтованих конґолійських вояків індійські кулеметники із військ ОН займають становище на шляху з Елізабетвілю до недалекого летовища.

Новим президентом Філіппін став кандидат опозиції

Маніля. — Новим президентом Філіппін у висліді вівтіркових виборів став дотеперішній віце - президент Діосдале Мацапаґаль з опозиційної Ліберальної партії. Він дістав за дотеперішнім підрахунком понад три мільйони голосів, а президент Карльос Ґарнія понад мільйон 300,000. Так само представник Ліберальної партії кол. сен. Еммануель Парлянез здобув перемогу над своїми двома суперниками. Проте здається, що в філіппінському парляменті більшість матиме Націоналістична партія дотеперішнього президента Ґарсії. У парляментарних виборах річ ішла про вибір усіх 104-х послів та вісьмох з-посеред 24-х сенаторів. Закордонна політика не грала поважної ролі у виборчій кампанії, бо опозиція займає також строго - антикомуністичне становище. Вона ішла за головну тему атак проти режиму през. Ґарсії — корупцію. В передвиборчій кампанії було 22 вбитих, але самі вибори пройшли розмірно спокійно. Тільки в одній виборчій домівці застрелено службовика. Хоч підрахунку голосів ще не закінчено, проте різниця в користь Мацапаґаля така велика, що її, мабуть решта голосів не зрівноважить.

В новому західньо-німецькому уряді вперше є також жінка

Бонн. — У новому уряді Німецької Федеративної Республіки, що його знову очолює 86-літній Конрад Аденауер, та склад якого проголошено щойно в минулий вівторок, вперше в історії Німеччини одним членом є також жінка, а саме — міністром публічного здоров'я стала д-р Елізабет Шварцгавпт, 60-річна адвокатка, член парляменту від 1952 року з Християнсько-демократичної партії Аденауера. Найважливішою зміною є інший міністер закордонних справ: д-р Ґерґард Шредер. Його попередник на тому становищі, д-р Гайнріх фон Брентано, став лідером парляментарного клюбу Християнсько-демократичної партії і таким чином далі матиме поважний вплив на політику уряду. Газети передбачують, що Брентано при найближчій нагоді стане або наступником канцлера Аденауера, або знову членом нового уряду. В новому уряді залишились д-р Людвіґ Ерґард, як міністер господарства, і Франц Йосиф Штравс, як міністер оборони. Під час заприсяження нового уряду 190 соціялістичних послів демонстраційно вийшли з залі на знак протесту проти недопущення до голосу їх речника та відкинення їх вимоги, щоб Аденауер негайно склав декларацію про свою політику.

В ізраїльському парляменті вимагають дебати над переслідуванням жидів в СССР

Єрусалим. — Представники ізраїльської правої партії Ґерут виступили в середу дня 15 листопада з вимогою перевести в парляменті широкі дебати над справою „відновлення переслідування жидів у Совєтському Союзі". Висловлено цю вимогу з приводу двох процесів, які відбулися в Ленінграді і в Москві й у висліді яких засуджено шістьох діячів жидівських релігійних громад на тюрму і заслання. Проти переводжування дебати в цій справі на терені парляменту виступила пані Гольда Меїр, яка є міністром закордонних справ ізраїльської держави. На її пропозицію справу передано на розгляд парляментарної комісії для закордонних справ і безпеки. При цій нагоді Гольда Меїр висловила стурбованість ізраїльського уряду фактами дискримінації жидівського населення в Совєтському Союзі, зокрема замиканням синагог й обмежуванням релігійної свободи.

Метрополітальний Музей у Ню Йорку купив образ Рембрандта за 2,300,000 долярів

Ню Йорк. — На ліцитації що відбулася дня 15 листопада ц. р., продано один образ Рембранта за найвищу в дотеперішніх чи то приватних чи публічних продажах ціну — за 2,300,000 долярів. Образ, що має назву „Арістотель в задумі над погруддям Гомера", був куплений нюйоркським Метрополітальним Музеєм. Директор цього музею Джеймс Дж. Рораймер підтвердив факт закупу і заявив, що Метрополітальний Музей мав можливість купити цю картину завдяки дотаціям і щедрим пожертвам різних фундацій і приватних осіб, бо із своїх обмежених фондів він цього не міг би був зробити. Допомогли музеєві купити образ його численні приятелі, бажаючи, щоб ця мистецька цінність збагатила скарби музею, зокрема його велику колекцію образів Рембрандта, що під сучасну пору нараховує вже яких 30 штук. Куплений музеєм образ Рембрандта вважають одним із найвартніших мистецьких творів у світі. Цей образ, разом з 23 іншими мистецькими творами, виставленими дня 15 листопада на ліцитацію, належав до колекції американських багатіїв Ериксонів. Разом з образом Рембрандта Метрополітальний Музей купив за 11,000 долярів з цієї колекції ще одну картину Клюастера п. н. „Сцени з життя св. Августина".

В КОНҐО БУНТ ВІЙСЬКА — ОН ПОРУЧАЄ ЕНЕРҐІЙНУ АКЦІЮ

Об'єднані Нації. — До Об'єднаних Націй наспіли вістки, що ситуація в Конґо раптово надзвичайно ускладнилась і погіршилась внаслідку військового бунту яких 2,000 вояків в містечку Кінду в провінції Ківу. Суперечні вістки не дозволяють зорієнтуватись з цілою певністю, чи річ іде про новий доказ повного браку дисципліни в конґолійських вояків, чи плянову диверсію комуністичного звеличника кол. прем'єра Патріса Люмумби, Антуана Ґізенґи, який вправді формально примирився з центральним конґолійським урядом, визнав президента Жозефа Касавубу і став віце-прем'єром Конґа, проте недавно переїхав до колишньої своєї Східньої провінції і, за неперевіреними поголосками, старається різними інтриґами здобувати владу в цілому Конґо. Командант військ, вірних Ґізенґі, генерал Віктор Люндуля, і міністер внутрішніх справ центрального конґолійського уряду Крістоф Ґбеньє, обидва близькі співробітники Ґізенґи і колишні прибічники Патріса Люмумби, ніби втекли ледви з життя, коли старалися за звільнення 11-ох італійських летунів, що їх чорні вояки роззброїли, арештували й побили в Кінду. Це вказувало б на цілком анархічний стан, якого не можна оцінювати за політичними симпатіями тамошніх ватажків чи військовиків. Діючий генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант негайно викликав до Ню Йорку на нараду команданта військ ОН в Конґо, ірляндського генерала Сіна МекКіавна та представника місії ОН в провінції Катанзі д-ра Конора Круз О'Брієна. Газети подають прізвища різних осіб, які ніби мають перейняти різні становища в Конґо. У Тант поручив місії ОН в Конґо вжити „найенерґійніших заходів" задля звільнення 11-ох італійських летунів в Кінду, але не відомо, як ці заходи мають виглядати: військо Об'єднаних Націй в Конґо заслабе, щоб воно могло збройно виступити і проти збунтованого Ґізенґи і проти віддавна збунтованого президента катанґської провінції Мойсе Чомбе та проти центрального конґолійського уряду, який вислав військові частини проти Катанґи. Бояться теж, що енерґійна військова акція може так озлобити муринських вояків, що вони можуть пімститися на невинних італійських ув'язнених летунах. Над цими справами велись в минулу середу наради в Раді Безпеки Об'єднаних Націй. Цейлон, Ліберія і Арабська Республіка зголосили гостру резолюцію проти бельґійських наємних старшин на службі в Мойсе Чомбе, вимагаючи їх негайного депортування з Конґа. Зате Франція, Бельґія і Швеція поручають продовжувати заходи для замирення між розсвареними і ворогуючими конґолійськими ватажками. Знову Ґана домагається суду над убивниками Люмумби.

Західні міністри закордонних справ обміркують в Парижі справу Берліну

Париж. — 15—16 грудня відбудеться в Парижі річний з'їзд міністрів закордонних справ 15-х членських держав Організації Північно - атлянтійського пакту (НАТО). З цієї нагоди міністри закордонних справ ЗДА, Британії, Франції і Західньої Німеччини відбудуть окремі наради над справою Берліну, щоб остаточно узгіднити тактику, як дальше поводитись у відношенні до Совєтського Союзу. Газети пригадують, що всі чотири держави були завжди однозгідні щодо того, в яких пунктах не можна поступитись Москві та яких принципів у відношенні до Німеччини й Берліну не можна вирektись. Але не були згідні щодо тактики та щодо можливих нових пропозицій, які видвигнули б большевики. Західні міністри у Парижі матимуть облегшене завдання, бо важливі постанови в цій справі будуть прийняті на другий тиждень в нарадах президента Кеннеді й державного секретаря Раска з однієї сторони та західньо - німецького канцлера Конрада Аденауера і його нового міністра закордонних справ д-ра Ґерґарда Шредера з другої. Німецькі гості приїдять до Вашингтону спеціяльно для нарад над справою Берлінського конфлікту.

У Фінляндії, під тиском Москви, відбудуться нові парляментарні вибори

Гельсінкі. — Фінляндський президент Урго Кекконен несподівано приспішив термін нових виборів, які мали відбутися в літі наступного року, на 4 і 5 лютого 1962. Теперішній парлямент існуватиме ще до 15 лютого 1962, а в тиждень потім збереться вже новий парлямент. 15 і 16 січня 1962 року відбудуться у Фінляндії вибори президентських електорів, які виберуть нового президента 15 лютого. Проголошення цих термінів було великою несподіванкою для фінляндського парляменту. Виявилось, що сталось це під натиском Москви, яка зажадала від Фінляндії „доказів" на тривкість її політики строгої невтральности. Коли 30 жовтня ц. р. Москва зажадала від Фінляндії переговорів в справі „спільної оборони" проти ніби-то актуальної німецької небезпеки, і фінляндський міністер закордонних справ Ахті Караляйнен поїхав до Москви вияснити, чого властиво хочуть большевики. Громико заявив йому, що з уваги на урядування у Фінляндії кабінету аґрарної меншости, нема певности, чи той уряд вдержиться і чи не прийде до влади уряд, який виречеться політики строгої невтральности. Тому през. Кеконен рішив — приспішити вибори, поінформувати про ситуацію фінський нарід і скласти в руки народу долю країни.

У СВІТІ

● **В Гамбурґу**, одному з найбільших західньо - німецьких міст, вибори знову виграли соціялісти. В 153-членній міській раді, що має права місцевого парляменту, соціялісти матимуть 72 місця, християнські демократи 36, а вільні демократи — 12.

● **В африкансько - муринській** країні Ґані, яка дістала від Британії самостійність 6 березня 1957 року, є у в'язницях коло 350 противників президента Кваме Нкрумаха, а кілька тисяч ґанців мусіли рятуватись втечею за кордон перед переслідуваннями. Лідер опозиції, д-р Кофі Абрефа Бісія, який тепер збирає в ЗДА фонди на допомогу в'язням і втікачам, заявив, що ґанці мали під британським володінням куди більше особистих і громадянських свобід, як тепер у власній державі.

● **В Альжирі** група французьких колоністів, які, видно, мають вже досить терору збоку своїх право - націоналістичних земляків з тайної організації генерала Салана, заснувала нову організацію під назвою „Рух для співпраці". Та нова організація розкинула летючки, які поручають прийняти плян президента де Ґоля щодо признання альжирським арабам самостійности і домовлення з ними щодо ґарантій для тамошніх французів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Проти морального невтралізму

Відвідини індійського прем'єра Неру у З'єдинених Державах Америки зактуалізували в американській публічній опінії справу т. зв. невтралізму, значить намагання деяких держав залишатися не так невтральними в мирі й у війні, подібно до традиційно невтральних Швайцарії і Швеції, як займати посередню позицію між двома існуючими міжнародніми бльоками — західнім, що його очолють ЗДА, і комуністичним, що виступає під проводом Москви, творячи третій бльок — невтралістичний, спрямований нібито проти імперіялізму й агресивних аспірацій одних і других. У практиці цей невтралізм проявляється, з одного боку, у примирливому ставленні до совєтських політичних тенденцій, і навіть у підтримуванні большевиків на міжнародному полі, а з другого — в безкритичному засуджуванні імперіялізму та колоніялізму ЗДА й інших країн Заходу. Останнім часом представники цього „невтралістичного бльоку" зайняли дуже показове з цього погляду становище щодо совєтських спроб з багатомегатонними бомбами. Замість засудити загрозливий для здоров'я мільйонів людей совєтський почин, невтралісти головну атаку звернули проти ... Америки.

Така позиція невтралістів у відношенні до ЗДА викликала й викликує гостру реакцію і серед членів Конгресу ЗДА, і серед широких кіл американського громадянства. Щораз частіше підносяться голоси обурення проти ставлення в один ряд вільного світу з його безупинною і ефектовною підтримкою для визвольних аспірацій позбавлених незалежности та колоніяльних народів і очолюваного Москвою міжнародного комунізму з його безоглядною агресією й експансією. Це обурення цілком зрозуміле, бо ж більшість невтралістичних країн, як наприклад Індія і Югославія, одержували й одержують величезну допомогу від ЗДА, що сягає вже багатьох більйонів долярів.

З гострим засудом веденої невтралістами ось такої „невтралістичної лінії", значить, засудом однакового трактування ЗДА і комуністичного бльоку, як мілітарних потуг, що загрожують світовому мирові, і в однаковій мірі є небезпечні для незалежности й свободи інших народів, виступив колишній віце - президент ЗДА і кандидат на президента в 1960-му році Ричард М. Ніксон. У серії статтей, опублікованих в низці великих американських часописів, Ніксон, як фактичний провідник Республіканської партії, не відмовляючи іншим країнам права на військову й економічну невтральність, рішуче висловився проти „морального „невтралізму", себто, проти вище згаданої „невтралістичної лінії", яка без будь-яких підстав і проти всіх фактів утотожнює американську міжнародну політику із загарбницькою імперіялістичною політикою Москви.

Заперечуючи слушність і об'єктивність згаданої „невтралістичної лінії", Ніксон подав переконливий образ фактичного міжнародного стану. Він ствердив, що від часу другої світової війни по сьогодні З'єдинені Держави Америки, Велика Британія, Франція й інші країни вільного світу признали добровільно незалежність 42 країнам світу, даючи можливість вільного життя понад більйонові людей і допомагаючи їм безупинно й видатно в їхньому економічному розвитку. В той самий час Совєтський Союз знищив незалежність одинадцятьох самостійних досі держав Східньої і Західньої Европи, збільшуючи число поневолених комуністичною тиранією людей із 160 мільйонів до більйона душ. Недобачування представниками „невтралістичного бльоку" цього основного для сучасної міжнародної ситуації фактичного стану Ніксон визначив як „моральний невтралізм", який не може і не повинен мати місця в міжнародних взаєминах. ЗДА — заявив Ніксон — стоять за свободу, а комуністи — за рабство народів і світу. Ця основна в своїй суті і стара, як світ, різниця між свободою і рабством мусить бути усвідомлена прихильниками невтралізму, і з неї вони мусять зробити всі висновки, якщо справді стоять за мир у світі і за свободу людей та народів.

Німецький мілітаризм

Звичайно, німецький мілітаризм тісно в'яжеться з німецькою, так би мовити, національною вдачею — якщо приймаємо, що можна взагалі говорити про вдачі цілих національних колективів, — з німецькою історією, з німецьким експансіонізмом. Отож це велика проблема, чи пак цілий комплекс проблем. У даному випадку не йде про історично - політичний нарис з його висновками на нинішній день, які мусять насторожувати недовірливо до відродження німецької великодержавницької потуги. Коли в широкій англійській публічній опінії існують сильні ресантименти у відношенні до німців, то нічого й казати про слушні причини огірчення, жалю і ненависти — тих почувань, що їх німці викликали в Україні, де вони поводились в останній війні гірше як найжорстокіші колоніялісти в азійсько-африканських країнах на початках колоніяльних імперій.

Але в даному випадку йде не про розгляд питання, чи і поскільки відродження німецької потуги погрожує відродженням і того мілітаризму та імперіялізму, що його знаємо з всесвітньої історії. Тут іде про куди вужчу й скромнішу справу: як у світлі фактів виглядають большевицькі закиди на адресу західньонімецького мілітаризму. Відомо, що ці закиди становлять осередок совєтської політичної пропаганди, якою большевики аргументують всю свою післявоєнну закордонну політику на терені Европи. В останній своїй промові, наприклад, Хрущов заявив, що Аденауер видав в минулому десятиріччі на військові цілі більше, аніж Гітлер від 1933 до 1939-го років, підготовляючи другу світову війну. Насправді, до 1955-го року Західня Німеччина не мала ні одного вояка, — а у Східній Німеччині комуністи почали відбудовувати збройну силу від 1948-го року.

За останнім підрахунком Західня Німеччина, із населенням 54.500.000, мала 270.000 регулярного війська, 100.000 вишколених резервістів і 14.000 прикордонної поліції, разом — 384.000, без ніяких парамілітарних організацій. Зате Східня Німеччина з населенням несповна 17.500.000 — має 110.000 регулярного війська, 130.000 вишколених резервістів, 50.000 прикордонної поліції, 30.000 „відділів поготівля" і 78.000 „народної поліції" разом — 398.000, під одностайним військовим командуванням. До цього числа приходять ще так звані фабричні ґвардії на 360.000 осіб і 400.000 членів спортових, студентських, середньошкільних та жіночих парамілітарних організацій, вишколюваних військовиками та озброєних крісами й автоматами, — цілком так, як підготовляв велику армію Гітлер у перших роках своєї влади. Таким чином західні військові фахівці обраховують східньонімецькі наземні збройні сили насправді на — 1.148.000.

Очевидно, що коли мова про так званий „німецький дух", то він, мабуть, однаковий у західній і східній армії. Тому ні поляки, ані чехи не є захоплені „народною армією" в Східній Німеччині більше, як бундесвером в Західній. Масові випадки втечі „народних поліціянтів" через кордонний мур у Берліні потверджують здогад, що Москва не дуже довіряє східньонімецькій армії і тому тримає на терені Східньої Німеччини власних — 25 — 40 змоторизованих дивізій. Але ж фактом є, що ту східньонімецьку силу творили московські большевики, відразу, ще з німецьких полонених в Росії, використовуючи так само колишніх гітлерівських старшин з генералами включно, як це діється в західньонімецькій бундесвері, з тією різницею, що комуністична пропаганда про „своїх" замовчує, а про західньонімецьких — кричить.

Тому, залишаючи на боці проблему німецького експансіонізму, треба ствердити, що Москва в куди більшій мірі спричиняється до відродження німецької збройної сили, як західні великодержави. Хрущов і Тіто мають рацію, що поділена Німеччина є і буде політично слабою, але відкритим залишається питання, чи у випадку нової великої війни східні німці битимуться проти західніх, чи підуть із ними разом — задля спільних німецьких цілей.

„ПРОҐРЕСИВНА" НАХАБНІСТЬ

Немає вже нічого такого злого, підлого й злочинного, чим могли б комуністи когонебудь здивувати. Що ж гіршого ще може бути від організації штучного голоду для плянового вимордування мільйонів населення? Який ще більший злочин можна поповнити, як не масові розстріли дітей, жінок і чоловіків, похованих у могилах Вінниці та інших міст України? Якої ще більшої брехні і облуди можна очікувати від тих, що прямими агресіями та підривними діями підпалюють війну і рівночасно проповідують мир, що говорять про добробут і волю, а запроторили дві сотні мільйонів людей у найбільшу в історії нужду і рабство! Справді, немає більшого злочину, більшої підлоти і брехні від тих, що їх червона Московія, при допомозі своїх вислужників, зчинила і що їх в усіх формах продовжує.

Очевидно, що вину і відповідальність за всі ці злочини поносить виключно комуно-московська система та кліка її проводирів.

Але вже найпідлішими з підлих треба вважати тих людей і ті групи, що самі на волі, що мають усі можливості пізнати й перевірити злочинність комуністичної системи, що знають всі її злодіяння, а проте послушно їй служать і її прославляють. До цієї категорії людей належать, крім явних комуністів, усякого покрою так звані „проґресисти", включно з „нашими", що говорять і пишуть українською мовою.

Здоровим глуздом і тверезою головою цих людей — якщо можна так їх назвати — не збагнеш. Аналіза й оцінка їхньої поведінки не належить ані до історика, ані до публіциста. Можливо, що досвідчений психолог міг би тут дещо сказати.

Вистачить переглянути річники їхніх колись щоденних, а від деякого часу вже тільки тижневих „вістей". Сталін за свого життя був для них „генієм людства", їм не вистачало всіх суперлятивів, щоб його хвалити і величати. Можна було до деякої міри зрозуміти таку поведінку людей під режимом того звироднілого ката. Адже загально відомий анекдот про те, як Сталін змусив кота „добровільно" лизати гірчицю. Але як і чим пояснити прославлювання того ж Сталіна, який вимордував мільйони українців, який — навіть за словами його наслідника Хрущова — хотів був виселити на Сибір всіх українців, — і чим пояснити оди й пеани для того сатрапа, творені на Четвертій вулиці в Ню Йорку?

Інший приклад — друга світова війна. Річники згаданих „вістей" з 1941-го року — це чиста макабра. До червня того року, поки ще два найбільші воєнні змовники — Гітлер зі Сталіним — не вчепились один одному в горлянку, сторінки тих „вістей" заповнені статтями, закликами, резолюціями і лихо знає ще чим проти американської „інтервенції" у війні. Гітлер за згодою і допомогою Сталіна ковтав одну европейську країну за другою, німецькі бомби зрівнювали з поверхнею землі англійські та інші західньоевропейські міста, а „вісті" приплескували нацистам за те, що вони б'ють „лордів" і інших „буржуїв". Чому на Четвертій вулиці в Ню Йорку добровільно робили це, що виконувано в Україні під загрозою нагана?

Очевидно, що таких і подібних прикладів можна було б наводити без кінця. Проте, вони в більшості відомі навіть найбільш задурманеним і наївним, з яких залишилась хіба ще якась горстка.

Але найновішим прикладом „проґресивної" нахабности може бути виступ у справі будови пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні.

Плян будови пам'ятників Т. Шевченкові, здійснений уже у Вінніпеґу і здійснюваний поступово у Вашинґтоні, як і взагалі вся акція українців у вільному світі для вшанування Тараса Шевченка в сторіччя його смерти, поставили комуністичних окупантів України в таке клопітливе становище, як поставив їх сам Шевченко своєю творчістю. З живим Шевченком Москва вчинила б так само жорстоко, як з десятками сучасних українських письменників: куля в лоб або повільна загибіль на засланні. Трудніша справа з мертвим Поетом, та ще й такої міри генієм, як Тарас Шевченко. Не маючи сили вбити Шевченкового духа, найбільший ворог Шевченкових ідей вирішив „унешкідливити" його брутальним перекручуванням та фальшуванням його творів. Заінтересованих цією тематикою відсилаємо до двох статтей з цьогорічного збірника „Свободи" „Наш Шевченко": Б. Кравцева — „Небезпечний Кобзар" і д-ра Л. Луцева — „Бо москалі чужі люди..."

Очевидно, що найширшої акції українців у вільному світі для вшанування Шевченка в сторіччя його смерти, зокрема акції американських і канадійських українців в справі побудови пам'ятників Поетові у Вашинґтоні і Вінніпеґу, не могла Москва закрити від поневоленого нею українського народу. Не могла також явно і прямо виступати проти такої акції, щоб не розбурхувати ще більшої ненависти народу до окупаційної влади. Пригадували ми недавно статтю якогось І. Дяченка в київській „Робітничій Газеті" з 27-го серпня ц. р. та наводили цитату з листа неназваного робітника до тієї газети. Автор того листа проголошує „честь і славу" „буржуазним націоналістам" у вільному світі за те, що вони „увіковічнюють пам'ять Кобзаря на чужій землі". Проти такого сентименту народу не поважиться виступити навіть найбільш зухвалий ворог.

Отже, неспроможний побороти Шевченка, комуно-московський ворог вирішив, — „приєднатись" до нього, вибравши собі за медіятора в цій справі тую ж таки „Четверту вулицю". Вказує на це хоч би стаття, надрукована в „проґресивних" „Вістях" ще з 12-го жовтня ц. р., та ще й на першій сторінці, щоб підкреслити її важливість.

Починається та стаття відкликом на надруковане в нашій пресі повідомлення, що один із американських українців, бувши на відвідинах в Україні, з власної ініціятиви та — як він це сам заявив — на власну відповідальність звернувся до совєтської установи, що має спеціяльне завдання „дбати" про розклад української еміґрації, — прохаючи дозволу взяти з могили Шевченка грудку землі, щоб опісля вмурувати її в пам'ятник Шевченкові у Вашинґтоні. Очевидно, що це насуває питання: як можна просити грудки землі у ворога, що загарбав її всю, що заллив її кров'ю автохтонів і власників - господарів! Тарас Шевченко у своїй поемі „Великий Льох" не пускає до раю душі невинної дитини тільки за те, що вона, бувши маленькою на руках матері, усміхнулась до ворога. Як назвав би Шевченко „дружню розмову" з аґентурою того ворога?

Та це інша справа. В цьому випадку ми займаємось писаниною „проґресистів", яку, мабуть, таки найвлучніше можна було б окреслити взятим з їхнього власного лексикону словом „кретинізм". Для них бо вся укрраїнська спільнота в Америці і у вільному світі, з її церквами, її багатотисячними організаціями, з її багатою пресою, з її багатомільйоновим станом посідання — це „кілька організацій" і „обмеження всенародної бази". Дослівно ані одна американсько-українська організація не є поза Комітетом Пам'ятника Т. Шевченкові, а тих майже двісті тисяч долярів пожертв на будову пам'ятника, що їх складено за заледве півроку збіркової кампанії, говорять своєю мовою. Поза Комітетом залишилась лиш група „проґресивних", тієї справжньої — кажучи словами Шевченка — „московської грязі". Скільки ж їх є? В тому ж самому числі „Вістей" вміщено урядову заяву, що того часопису друкується всього лише — 2.185 примірників, хоч і це ще далеко не значить, що стільки є тих „проґресистів". Адміністрація „Свободи" мусить постійно відповідати людям на запити, що їм робити з проґресивними нахабами, що збирають адреси різних громадян та посилають їм свої „Вісті" без замовлення і згоди, компромітуючи цих громадян перед сусідами і владою.

Тим то, вершком „проґресивної" нахабности є, в обставинах американської волі виступати в імені українського народу. Українці в Америці навряд чи можуть краще засвідчити свій духовий зв'язок з народом на рідній землі та свою відданість Шевченковим ідеалам і пошану Шевченкові, як побудовою йому пам'ятника в столиці Америки без „проґресивної" московської грязі. Це — єдиноправильний підхід до справи побудови пам'ятника Шевченкові у Вашинґтоні, і його не змінять ніякі хитрощі та підступи проґресивних нахаб.

Валеріян Остапенко

УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКІ ВІДНОСИНИ

(В справі одної книжки)

На сторінках російської еміграційної преси триває обмін думками в питанні українсько - російських відносин.

У попередній статті („Свобода" ч. 177) я писав, що в російській еміграційній пресі появився опонент, який виступає проти російського великодержавного шовінізму. Це явище починає щораз більше непокоїти росіян. Тож російська еміграція від деякого часу розпочала чергову акцію проти „самостійників" і своїх внутрішніх „розчленителів". Ця акція в основному ведеться через щоденну й періодичну пресу, але деякі її симптоми вже помічаються і в інших ділянках життя та діяльности російської еміґрації.

У цій статті я хочу коротко зупинитися на книжці проф. І. Курганова „Нации СССР и русский вопрос" і рівночасно зробити деякі зауваження до статті п. Самаріна, надрукованій в „Новому Русском Слові" (Ню Йорк) 9-го жовтня ц. р.

Книжка проф. Курганова вийшла в світ не так давно і вже здобула велику популярність серед російської еміграції. Те, що ця книжка написана в дусі великодержавницького шовінізму, не є несподіванкою, бо ж писав її ніхто, як російський еміґрант. Але той факт, що автор цієї книжки ввесь час послуговується матеріялами з совєтських джерел, цитуючи Леніна й Сталіна і оперуючи даними совєтської статистики — підносить перед нами завісу, за якою криється незавидний стан неділимської політики.

У своїй книжці проф. Курганов хоче переконати читача, що народи Росії — СССР, внаслідок історичних, політичних, культурних і економічних причин, ніколи не мали й не мають тенденцій відокремлюватись. Навпаки, ці народи, пише проф. Курганов, з кожним роком все більше згуртовуються навколо російського народу і асимілюються в ньому. Ось деякі моменти з книжки проф. Курганова і з статті п. Самаріна:

Обидва автори, констатуючи, що жертви комуністичного режиму в СССР від 1926 р. і до 1959 р. становлять 75 млн. людей, тобто ці мільйони недораховуються в прирості населення, який мусів би бути при нормальних умовах життя. При чому ці втрати п. Самарін, наслідуючи проф. Курганова, передбачливо розподіляє між усіми народами СССР: „... така ціна комунізму — спільного ворога всіх народів, великих і малих" (переклад скрізь мій — В. О.). Далі йде пояснення, що ті втрати треба віднести на рахунок „війни, безперервного терору комунізму, безперервного півголоду в країні, безперервних злиднів ..." Усе це так, але тут відразу впадає в око вираз: „півголод в країні". Очевидно, що голод на Україні і Кубані, від якого вигинули мільйони українців і кубанців, для професора виглядає як „півголод".

Така пізміра обвинувачень на адресу совєтської влади визначається з певним наміром: приховати дійсну причину голоду.

Ми знаємо, що голод на Україні і Кубані був спеціяльно запланований для народів, які чинили найбільший спротив совєтській владі за ввесь час її існування, а особливо в роках т. зв. розкуркулення і колективізації. В той час, коли Україна і Кубань вимирали з голоду, в Москві було повно хліба. І коли ті українці, які ще могли рухатися, їхали в Москву, щоб там купити свого ж таки хліба — їх арештували і судили, як спекулянтів.

Ось чому росіяни мовчать за голод на Україні. Ось чому вони навіть не згадують за це в своїй щоденній і періодичній пресі.

В книжці проф. Курганова і в статті п. Самаріна зустрічаються разючі суперечності. Тут хтось робить фатальну помилку: совєтська статистика або ті, що посилаються на цю статистку. Ось приклади:

Проф. Курганов пише: „Статистичні дані явно показують неухильний ріст кількости, власне, російського населення не лише в РСФСР, але й в усіх національних республіках і цей ріст випереджає не лише природній приріст живучого там російського населення, але й приріст місцевого корінного населення. Так, в РСФСР у 1926 р. було 78.0% росіян, а в 1959 р. — 83.2%, в УССР відповідно 9.2 і 17.7%, в БССР — 7.2 і 9.1% ..."

Якби приріст російського населення був лише в РСФСР, тоді можна було б припустити, що цей приріст постає за рахунок переселення росіян з

(Закінчення на стор. 4-тій)

Айзенгавер і Труман

Преса, радіові й телевізійні стації принесли вістку, що несподівано для всіх невтаємничених 10-го листопада ц. р. колишній президент Двайт Д. Айзенгавер відвідав колишнього президента, свого попередника в Білому Домі, Гаррі С. Трумана, і розмовляв з ним більше як півгодини.

Ця вістка незвичайна тим, що ще в перших днях цього місяця Труман, промовляючи в Пресовому Клюбі у Вашинґтоні, де був гостем президента Кеннеді, оскаржував Айзенгавера в тому, що він протягом восьми років своєї президентури вів „злу і немудру політику".

Несподіваною була вістка про візиту Айзенгавера в Інделенденсі, в Мізурі, ще й тому, що, як відомо, обидва колишні президенти останній раз розмовляли ще в листопаді 1952-го року, коли Айзенгавер відвідував був Трумана в Білому Домі, щоб, як президент - елект, інформуватися в справах перебрання влади, що сталося 20-го січня 1953-го року. Але довшої розмови між ними тоді не було, і Айзенгавер не прийняв запрошення вступити до Трумана на каву.

Під час наступних виборчих кампаній Труман часто критикував Айзенгавера як президента, і це ще більше поглиблювало неприязнь між обома державними мужами. День 10-го листопада закінчив цей стан, незгідний з американською традицією, яка наказує політичним діячам забувати все те прикре, що говорилося під час виборчої кампанії, і бажати успіху своєму політичному противникові, якщо він з волі більшости народу виграв у виборах.

До замирення між обома колишніми президентами дійшло таким способом: У Кензас Ситі, Мізурі, 11-го і 12-го листопада мало відбутися повторне відкриття пам'ятника воякам, що полягли в першій світовій війні. Цей пам'ятник, крім першого його призначення, має бути тепер ще й символом міжнародного порозуміння — пам'ятником Волі.

В урочистій церемонії мали взяти участь обидва колишні президенти, і тому голова Комітету, що займався справою відкриття пам'ятника, Джойс А. Голл, вирішив при цій нагоді їх замирити. Очевидно, вжив він у тому напрямі відповідних заходів.

Айзенгавер з летовища в Кензас Ситі поїхав автом безпосередньо до бібліотеки ім. Трумана в місті Індепенденсі. Журналісти довідалися про це аж тоді, коли Айзенгавер прибув до бібліотеки. Там при вході щиро привітав його Г. Труман і запросив до свого бюра, де обидва державні діячі кілька хвилин розмовляли.

Айзенгавер оглянув бібліотеку і після того ще якийсь час розмовляв із Труманом. Журналістам Айзенгавер заявив, що відвідини в бібліотеці були для нього „дуже приємні". А Труман до того додав, що для нього „зустрічі з Айзенгавером завжди милі".

Голова Комітету Пам'ятника Волі, Джейс А. Голл, є рівночасно головою виконного Комітету організації „Люди з людьми". Минулого тижня президент Кеннеді повідомив на пресовій конференції, що Айзенгавер погодився очолити цю організацію.

Пам'ятник Волі в Кензас Ситі встановлено в 1921-му році. В його відкритті брав участь віце - президент Калвін Кулідж. Цей пам'ятник, як уже згадано, поставлено в пошану тим, що згинули під час першої світової війни. Тепер він служитиме справі миру. В урочистій церемонії його відкриття брали участь 55 закордонних дипломатів. Промовляли, між іншими, Айзенгавер і Труман, пригадуючи тих, що віддали своє життя за волю Америки і всього світу.

Д-р Лука Луців

МАРКІЯН ШАШКЕВИЧ

(У 150-річчя з дня народження)

(15)

„Наливайко" кінчається стрічкою: „Вертайтеся, вражі ляхи, з соромом до міста!" а „Хмельницького обступлення Львова" закінчується також українською перемогою:

А у Львові рано всі дзвони заграли,
А високі ворота остіжом упали.

М. Шашкевич був таки людиною діла, що вірно підкреслив Б. Лепкий:

„Серед байдужної, отупілої суспільности був взірцем енерґії, праці, життя; серед патріотів на словах був і єсть патріотом на ділі. З природи поет, пише розвідки про нашу минувшину, укладає читанку для народу, редаґує і видає першу книжку в народній мові, веде боротьбу з темнотою земляків і з неприхильністю цензури — словом ціле коротке життя той чоловік думає, працює — горить" (ст. 105).

До цього ще треба б додати, що М. Шашкевич — перший український письменник в Галичині і перший соборник, який став на становищі національної єдности українського народу без огляду на різні займанщини. Це Шашкевичеве становище видко не тільки з його листа до Михайла Козловського, в якому він тішився новими українськими творами, що появилися під російською займанщиною („Ластівкою" Є. Гребінки, поезіями Амврозія Метлинського та оповіданнями Квітки), але також і з поезії „Побратимові" (Николаєві Устияновичеві), в якій українська пісня витає по всіх частинах соборної України:

Як при Чорнім морі
Себе заквітчає,
В степах на просторі
Весело заграє;
Як в водах Дніпрі
Змиєсь, прибереться,
Легеньким крильцем
На Дністр занесеться,
В тихенькім Дністрі
Собі прилягнеться.

Крилоньками сплесне,
Стрясе, злопотить,
Під небо до сонця
Ген-ген полетить,
Під небом край сонця
Сонічком повисне,
І буде літати
І буде співати
І о руській славі
Скрізь світу казати!

Як бачимо, тут Шашкевич так високо оцінив українську народну пісню, як це зробив і Т. Шевченко у відомих рядках:

Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине.
От де, люди, наша слава,
Слава України!

Культ Шашкевича в Галичині

Та треба було довгих років, щоб Шашкевичева „руськая пісенька" вилася коло серця „так мило й солодко", як цього бажав собі Маркіян Шашкевич.

Після смерти Маркіяна в 1843 р. пам'ятали про нього тільки його найближчі приятелі і співробітники його великого діла. І так Іван Головацький в 1846 р. видрукував у Відні у виданні „Вінок русинам на обжинки", ч. I, деякі твори Шашкевича. Згадували про М. Шашкевича в 1848 році у Львові під час так званої „весни народів" в Австрії. Часопис „Зоря Галицька" у Львові з років 1849 і 1850 також друкував твори Шашкевича. А пізніше настала реакція в Галичині, і аж в 60-их роках почали згадувати про того, хто збудив українців на західніх землях до нового життя. (Пор. бібліографію в „Творах", ст. 133).

Популярність Шашкевича почала зростати аж наприкінці 19-го віку, коли більшої сили набрало і українство в Галичині, перемагаючи отой „мороз", про який співав Маркіян у „Веснівці". Дир. Шах оповідає, як 1880 р. приїхали до Новосілок студенти університету зі Львова і зложили вінок на Маркіяновій могилі. Місцевий парох о. Володимир Рожеєвський відправив Парастас і виголосив проповідь, пригадуючи місцевим людям їхнього пароха з-перед 37-ох років. Це був переломовий рік у культі Шашкевича в Галичині, який укріпився в 1893 році, у п'ятидесятиріччя з дня смерти поета.

Товариство „Просвіта" у Львові зайнялося справою побудови гробниці у Львові на Личаківському цвинтарі, куди 1893 р. перевезли тлінні останки Маркіяна з Новосілок Лісних. Це сталося 31-го жовтня 1893 р. Був це другий, величавий похорон Пробудителя Галицької України. Була це найбільша до того часу українська маніфестація в Галичині.

У названій вже книжечці о. Д. Поповича передрукований опис перевезення тлінних останків Маркіяна до Львова. Торжество почалося 31-го жовтня 1893 р. у Новосілках на цвинтарі. Богдан Лепкий написав з цього приводу вірш, який зачинався так:

Проминуло півстоліття,
Півстоліття преважкого,
На могилі много квіття,
В цвіттях терня много-много.
(„Свобода", 1912, ч. 5 з 31 лютого).

З цвинтаря перевезли домовину Маркіяна на широку площу біля церкви всередині села. Ще на цвинтарі дерев'яну домовину вложили до металевої. Службу Божу правили 12 священиків, а Парастас — 35. Проповідь виголосив о. Ем. Дольницький з Ріпнева, який сказав: „Нехай дух безсмертного Маркіяна буде завдатком спільного обіту, обопільної присяги поміж Христом і Україною, вірою і свободою, церквою і вітчиною, священством і народом" (ст. 68).

З нарад Екзекутиви УККА

Дня 3-го листопада 1961 р. відбулися чергові наради Екзекутиви УККА. На них обговорено і вирішено декілька пильних справ, але найбільше уваги присвячено справам Українського Народного Фонду.

Екзекутива розглянула зміст листа КУК в справі скликання конференції представників поневолених совєтським Союзом народів до Ню Йорку для розгляду й аналізи совєтського колоніялізму та запротестування проти нього перед культурним світом і ОН. Екзекутива УККА привітала цю ідею, але підкреслила, що її не пощастить зреалізувати в цьому році.

Розглянено і другий лист КУК у справі світового конґресу вільних українців. У зв'язку з тим рішено просити президію КУК вислати до Ню Йорку своїх уповноважених делеґатів для дефінітивного полагодження всіх справ, порушених у цьому листі, а це тому, що при допомозі переписки їх дефінітивно поладнати не вдасться.

Широко обговорено плян акції у справі Українського Народного Фонду, представлений касиром УККА п. Й. Лисогором і В. Мудрим. В дискусії над ним забирали слово всі учасники засідання. Всі пропозиції разом із пляном поїздок у терен схвалено.

Голова проф. Л. Добрянський складав звіт із праці у Вашинґтоні. Він вказав на потребу доповнювання українськими справами Конґресових Рекордів з уваги на те, що вони є національним літописом ЗДА.

З черги ствердив, що в американській пресі появляються тепер добрі статті про московський колоніялізм. У зв'язку з тим підкреслив, що треба вибрати добрий фільм про московський імперіялізм і колоніялім; накінець зазначив, що слід постаратися про авдієнцію у президента Кеннеді для обговорення основних моментів американської політики відносно московського колоніялізму.

У Вашинґтоні, в Інституті Етнічних студій при Джорджтавн університеті йде праця згідно з наміченим пляном.

У справі площі під пам'ятник Шевченкові має відбутися ще одна конференція у Вашинґтоні між урядовими чинниками й Екзекутивою Комітету Пам'ятника Шевченкові 17 листопада 1961.

У справі марки Т. Шевченка робляться дальші заходи у відповідних чинників у Вашинґтоні.

Це найважливіші справи, що їх порушив проф. Л. Добрянський у своєму звіті.

Крім того обговорено ще відповідь проф. О. Оглоблина на листа УККА та рішено вислати йому проєкт договору для перегляду.

В. Качмар

В Гантері будують церкву

Мати Божа казала: „А зітніте же ви кедрове дерево, збудуйте з нього св. Софію у святому Києві, щоб на ній було сімдесять веж і сімдесять хрестів"! Ось такий переказ кружляє з роду в рід в Україні про початок будови найбільшої святині у Києві — церкви св. Софії.

Кожного року в літніх місяцях в околицю Гантеру в кетскильських горах у стейті Ню Йорк приїжджає кілька сотень українців на відпочинок. Серед власників реальностей українців зродилась благодійна думка, щоб у Гантері збудувати рідну, українську католицьку церкву, в якій сучасні та наступні покоління наші, мали б змогу молитись Богові за кращу долю нашого народу. Реалізаторами оцього шляхетного задуму стали: д-р Іван Макаревич, голова комітету, Ярослав Паладій, І. Кобзяр, д-р Никифоряк, члени. Вже в цьому році за благословенством Кир Амврозія, Митрополита Української Католицької Церкви в ЗДА, а також неструдженій енергії комітету, почато будову церкви, патроном якої буде св. Іван Христитель.

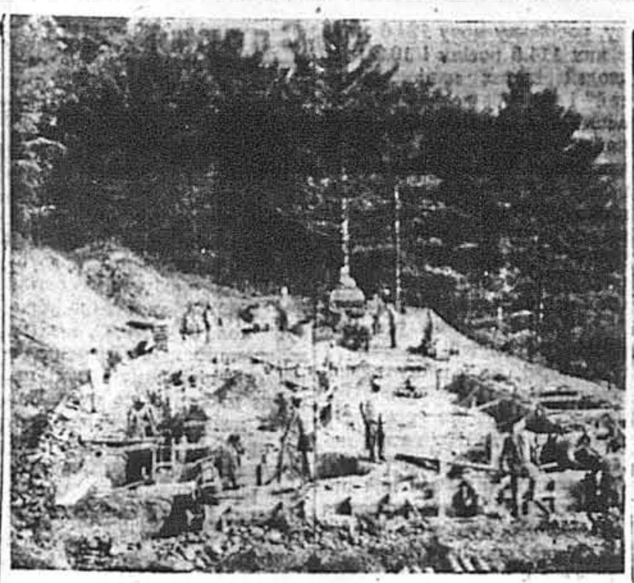
9-го липня сотні українців, а ще більше проїжджаючих автострадою чужинців, були свідками радісної події посвячення угольного каменя під будову храму Божого. Площу під будову церкви й для паркування авт дав безінтересовно д-р Макаревич. Поки буде збудована церква на видному горбку, у підніжжя його пп. Костів і Льорх збудували каплицю, у якій уже кожної неділі та свята відбувалися Богослужби. Інж. Орест Клюфас і скульптор Ярослав Паладій приспособили площу включно з провізоричними лавками для вірних.

Кожної неділі українці-літники з цілої околиці масово приймали участь у Богослужбах, а проповідували Боже слово отці: Іван Прокопович з Дітройту, о. Лукасевич з Ютики, о. проф. Кобрин з Филаделфії, о. Ґавліч ЧСВВ з Гленков, о. парох Осідач з Гадзону, бо й церква в Гантері буде дочерною його парохії.

Цілісний задум мистецького оформлення церкви в Гантері в чисто гуцульському стилі належить мистцеві Ярославові Паладієві та архітектові Жуковському. Оцей Божий храм, який буде розмальований та обдарований іконами, як пропонує відомий та загально шанований наш мистець Еко - Козак, визначними українськими талантами - малярами, які відвідують Гантер кожного Божого літа, збудить ще більше тугу за Батьківщиною в старших, а в душах молоді засіє і скріпить ще більше віру в Бога та почуття української гідности і прив'язання до свойого релігійного обряду. Тому то й ці рядки хай будуть висловом признання усім ктиторам і добродіям жертводавцям, які причиняються до здвигнення нашої національної та релігійної твердині в Гантері!

Не годилося б і писати про те, що комітет будови цієї церкви не розпоряджає потрібною сумою грошей, щоб докінчити її. Досі зібрано й видано на фундаменти $4,200, а ціла будова коштуватиме $25,000. Комітет видав різдвяні картки мистця Е. Козака, які розіслано на всі відомі адреси, а прибуток із цього призначений на оцю шляхетну ціль. 1-го квітня наступного року почнеться дальша будова й за глибоким переконанням д-ра Макаревича в липні 1962 церква наша в Гантері буде готова. Ми додамо до оптимізму неструдженого д-ра Макаревича, якщо щедро поспішать з пожертвами українці доброї волі. Слід ще додати, що місцеве американське населення Гантеру й околиці подивляє релігійність і патріотизм українців, що будують свою церкву.

Церква наша в Гантері, своїм гуцульським стилем і з банями, нав'язує до нашого церковного мистецтва, до народних традицій, що викликуватимуть у молоді нашої, яка країни своїх батьків не мала щастя бачити, тугу, гордість і почуття своєї національної повновартости. Вичаровані картини наших рідних карпатських гір, Гуцулії мальовничої, оті незабутні церковці з банями, золоте сонце, що блистить многістю променів довкруги церкви в Гантері, рідна Богослужба й пісні церковні, не можуть не збудити привиду рідної далі нашої. І якщо ми вповні підтримаємо нашими пожертвами Комітет будови церкви в Гантері, то за поміччю Бога в липні наступного року будемо свідками посвячення цієї святині. І тоді напевно наші серця заб'ються радістю, бо ми сповнили нашу повинність супроти Бога й України!

Покладення фундаментів під будову церкви св. Івана Хрестителя в Гантер-і, Н. Й.

Українська Літературно-Мистецька Клюб, Ню Йорк, 149, 2nd Av.

З Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю дня 17 листопада ц. р., в 40-овий день з дня смерти сл. п. композитора Миколи Фоменка відбудеться заходом ЛМКлюбу та Українського Музичного Інституту в Ню Йорку вечір, присвячений пам'яті Покійного. Участь беруть: А. Чічка - Андрієнко, О. Дмитрів, Д. Каранович, М. Лисогір, М. Цісик, О. Музиченко та В. Цісик. Початок о год. 8-ій веч.

● Заходом Комітету прихильників українських народних танків школи Василя Авраменка відбудуться в Бриджпорті, Конн., в неділю дня 19-го листопада 1961 р. о год. 3.30 по пол. в залі словацького „Сокола" при 521 Галлет Ст. і в Гартфорді, Конн., в неділю дня 26-го листопада о год. 3.30 по пол. в авдиторії школи ім. Домініка Ф. Буриса при 191 Путнам Ст. перші танкові пописи учасників танкових курсів, що їх провадив у згаданих та інших місцевостях стейту Коннектикат Василь Авраменко.

● ПОВІДОМЛЕННЯ ●

В ПАССЕЙКУ і ОКРУЗІ ЗБІРКОВА КАМПАНІЯ на НАРОДНИЙ ФОНД

Екзекутива УККА — Відділ Пассейк, Н. Дж., вирішила перевести в дні 3-го ГРУДНЯ 1961 року загальну збірку на Народний Фонд.

В цьому то дні розійдуться збірщики УККА, щоб відвідати кожну українську хату.

Тому, просимо ВП. Громадянство бути належно приготованими на ці відвідини.

ЕКЗЕКУТИВА УККА
Відділ ПАССЕЙК

УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКІ ВІДНОСИНИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

національних республік. Але ж цей приріст відбувається, як твердить сам проф. Курґанов, одноразово в усіх національних республіках Звідси виходить, що людські втрати в СССР від комуністичного режиму не в однаковій мірі стосуються всіх народів СССР. Мало того, звідси виходить, що російське населення під комуністичним режимом має навіть приріст. Це явище проф. Курґанов пояснює прогресом міграції населення СССР із заходу на схід в нові райони експлуатації природних багатств.

Це є правда, але той же професор чомусь замовчує, що ця міграція в основному не є добровільною і підлягають їй передусім не-російські народи. Говорячи за міграцію населення СССР, обидва автори, між іншим, додають, що ця міграція відбувається з причин не національних, а економічних. А як тоді назвати переселення татар з Криму, козаків з Кубані, а німців з їхніх давніх колоній? Усім відомо, що ці переселення проведено аж ніяк не з економічних причин. Тяжке життя на місцях нового поселення різко зменшує нормальний приріст населення. Цей факт є другим доказом наявности помилок у проф. Курґанова, коли він твердить, що втрати від комуністичного режиму мають „всі народи, великі й малі".

В книжці проф. Курґанова велику увагу приділяється процесові асиміляції не-російських народів в Росії — СССР. Автор констатує, що в 1926 р. в СССР було 194 національностей, а в 1959 р. лишилося їх тільки 108, і все це, мовляв, за рахунок добровільної асиміляції. Далі він наводить навіть повідомлення Центрального Статистичного Управління СССР з 1960 р., в якому сказано: „Всього під час перепису показали, як рідну мову, російську мову 124,8 млн., з них 114.5 росіян і 10.2 млн. людей інших національностей" і від себе додає: „процес асиміляції починається звичайно з мови". Отже, лише починається, і ті люди, що вживають російської мови, не обов'язково вважають себе вже за росіян. В цьому питанні не можна не брати під увагу специфічних умов життя в Совєтському Союзі. Там багато не-росіян проводять усе своє життя на службі в армії, в транспорті, на адміністративних посадах, в торговельній мережі, де офіційною мовою є російська мова. Крім того, якщо ще взяти під увагу довгі роки панування Росії над цими народами, переслідування їхньої мови, культури, традицій і національних організацій — то при всьому цьому росіяни могли б сподіватися на більші успіхи, враховуючи до того свої спеціяльні методи в політиці асиміляції.

У четвертій частині своєї книжки проф. Курґанов звертає увагу читача на відношення західнього світу до російського питання і, між іншим, пише: „. . . ідея сепаратизму, тобто розподіл Росії — СССР за національним принципом, існує у вільному світі, який підтримує цю ідею, як резервову. Ця ідея здається неактуальною, поки на Заході стоїть питання оборони, але ця ідея негайно перетвориться в найбільш актуальну, як тільки питання ставиться про „визволення", про „наступ".

Такі настрої на Заході професор Курґанов пояснює незнанням Росії, перекрученням її історичного шляху в літературі і пресі Заходу, фальсифікацією історії Росії.

Це не відповідає дійсності, бо погляди і відношення Заходу до Росії керуються власне пізнанням Росії, докладним вивченням усіх її життьових факторів. Книжка проф. Курґанова і стаття п. Самаріна, як відгук на цю книжку — це безліч чисел і цитат із совєтських джерел, так, нібито від цього книжка і стаття можуть мати більшу авторитетність.

Числа мають своє непохитне значення в аритметиці, де 2 x2 = 4. Та коли мова йде за числа із совєтської статистики, то там може бути і „5", особливо, коли ці числа використовуються для пропаґанди.

Ось чому книжка проф. Курґанова і всі позитивні на неї відгуки не можуть мати до себе поваги.

Спорт

За кулісами спортових осягів

Людям неознайомленим з коштами професійної команди футболу варто подати кілька чисел, а саме, що здобуття мистецтва Америки в р. 1959/60 коштувало „Тризуб" $37,000.00, здобуття мистецтва в р. 1960/61 коштувало „Тризуб" коло $60,000.00, а кошт задержання цього мистецтва в цьому спортовому сезоні перейде набагато ту суму. Той зріст коштів удержання доброї професійної команди є зумовлений постійним піднесенням рівня футболу в Америці через імпорт европейських та південно - американських змагунів.

Коли аматорський „Тризуб" на початку 50-их років заанґажував до своєї команди під натиском „кібіців" професіонала Фрайманіса за ціну $15 за змагання, ця сума видалася багатьом з нас майже фантастичною, яку, бюджет „Тризуба" не буде в силі „тягнути".

Сьогодні по 10 роках відносини змінилися, а ціна доброго змагуна доходить до $100 на тиждень. Хоч у багатьох випадках ця квота є далеко більша. Для прикладу можна подати українського змагуна з Арґентини Оленяка, що за свою гру в „Тризубі" в цьому сезоні зажадав $250 на тиждень, а знаний професіонал Метіюс, чи Бляншавер, що змагалися під красками „Торонто Сити" в Канаді минулого сезону, одержували тижнево $500-$600 за свою гру.

Тих кілька цифер мають бути холодною водою на голови українських кібіців та доморослих критиків, що вимагають від наших професійних команд великих побід за малі гроші. Прибутки великих професійних команд є базовані на масовім учасництві в змаганнях їх симпатиків, що вагається між 10 і 100 тисяч.

В наших американських, чи канадійських відносинах ця квота є далеко бідніша та дуже рідко переходить 2 тисячі.

Американські команди є в гіршім положенні від канадійських, що спроваджують змагунів з Південної Америки та Европи й відступають їх пізніше на кілька місяців по закінченні свойого спортового сезону, американським командам.

Ця мандрівка змагунів відбувається між жовтнем та травнем та не завжди щастить американським клюбам, що при кінці спортового сезону залишаються часто-густо без змагунів.

Маючи це на увазі филаделфійський „Тризуб" спровадив 2 роки тому з Арґентини 8-ох змагунів, що у великій мірі допомогли йому закріпити два роки під ряд мистецтво Америки. Слідами „Тризуба" пішов теж нюйоркський УСК.

Мала фреквенція на змаганнях створює для тих американських команд, що імпортують, чи позичають в Канаді змагунів дуже поважні фінансові клопоти, що є змушені рівноважити свої бюджети дотаціями, чи збірками між своїми прихильниками. Це створює не завжди корисну залежність т-ва від своїх „кібіців", що часто не розуміються на футболі та міряють вартість кожної команди скількістю стрілених ґолів. Кожний неуспіх такої команди відбивається на зменшенні кількости публіки, а вслід за тим на зменшенні прибутків із змагань. Ті, що недавно оплескували свою команду, розпинають та бичують по кутах її управу, створюючи нездорові обставини до дальшої праці. Ця атмосфера спинила ріст неодної команди і вона загрожує теж филаделфійському „Тризубові".

З цього висновок, що українські спортові товариства, що плянують свою діяльність на довшу мету, мусять її базувати на спортовім дорості. Імпорт чужих змагунів має бути злою конечністю до часу підховання власного спортового нарибку.

Для цієї цілі є потрібні добрі тренери та гуртування якнайбільшої кількости молоді при українських спортових товариствах, бо тільки з великої кількости активних змагунів можна виростити добру українську команду, а принайменше добрий її стрижінь.

Лев Яцкевич

● **Шість португальських** противників режиму диктаторського прем'єра Антонія Салязара стероризували залогу великого португальського літака в минулу п'ятницю та примусили пілота кількакратно окружити Лісбону, на яку ті змовники скидали протирежимові летючки, закликаючи населення не голосувати у недільних парляментарних виборах.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

СОЮЗОВЦІ! Ваш Відділ Українського Народного Союзу це Ваша родина, Ваша вужча громада, Ваша установа! Місячні чи річні, як і кожні інші збори Вашого Відділу вирішують важливі справи, що відносяться до Вас особисто, до Вашої родини і Вашої спільноти. Тому, Ваша участь у цих зборах мусить бути обов'язкова, бо вона є у Вашому найкращому інтересі! То ж приходіть усі на збори свого Відділу та спільно, всією громадою, подбайте про спільну кращу долю. На місячні збори обов'язково приносіть свої вкладки і вкладкові книжечки, вирівнюйте всі свої організаційні зобов'язання та вимагайте цього від інших. На річних зборах подбайте, щоб Ваш Відділ мав найкращу Управу і самі не відмовляйтесь від обов'язків урядовця, якщо Вам такі обов'язки повірять члени. На збори приходіть точно! В Українському Народному Союзі наша будучність!

У найближчому часі відбудуться збори:

СУБОТА, 18-го ЛИСТОПАДА 1961:

ПАТЕРСОН, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 64, в год. 7:30 веч. — І. Бурний, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Місячні Збори Т-ва „Зоря", Відд. 69, в год. 7:00 веч., при 33 Іст 7-ма вул. — Управа.

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Місячні Збори членів Б-ва св. Юрія, Відд. 239, в год. 3:00-5:00 по пол., в домі Укр. Амер. Горожан, при 847 N. Franklin. — М. Ковальчук, секр.

НЕДІЛЯ, 19-го ЛИСТОПАДА 1961:

ПАССЕЙК, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 42, в год. 2:00 по пол., в УНДомі, при 237 Hope Ave. На Зборах буде звіт із забави. — В. Марущак, рек. секр.

БРИДЖПОРТ, Конн. — Збори Т-ва „Українська Січ", Відд. 59, в год. 2:00 по пол., в УНДомі, під ч. 500 Галет вул. — Управа.

ШИКАҐО, Ілл. — Місячні Збори Б-ва Рожд. Преч. Діви Марії, Відд. 259, в год. 1:00 по пол., в церковній залі, при 4952 So. Paulina St. — П. Трусяк, рек. секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Збори Т-ва ім. І. Франка, Відд. 83, в год. 12:30 по пол., в Укр. Горожанському Клюбі, при 847 Н. Френклін вул. — С. Гавриш, секр.

ГАРТФОРД, Конн. — Місячні Збори Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 277, в кімнаті Укр. Американського Гор. Клюбу, в год. 2:00 по пол. Просимо вирівняти залеглі вкладки, або переслати чеком на адресу тимч. секретаря: S. Homotiuk 52 Westbourne Pkwy., Hartford 12, Conn. Телеф.: JA 7-4477. — Управа.

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Місячні Сходини Б-ва св. Василія, Відділ 339, в год. 3:00 по пол., в домі Укр. Громади, при 3322 Н. Лавренц вул. — С. Лупацій, секр.

НЕДІЛЯ, 19-го ЛИСТОПАДА 1961:

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 342, в год. 2:00 по пол., в шкільній кімнаті ч. 2, під церквою св. Димитрія. Проситься вирівняти залеглості. — о. Іван Гундяк, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Місячні Збори Б-ва Преч. Діви Марії, Відд. 112, в церковній залі св. ап. Петра і Павла, по 2-ій і 3-ій Службі Божій. — Анна Шмуцок, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва ім. І. Франка, Від. 97, в 2:00 год. по пол., в церковній залі, при 45-47 Hope Ave. — М. Мельник, рек. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні Збори С-ва Рожд. Пресв. Богородиці, Відд. 36, в год. 4:30 по пол., в церковній залі, під ч. 305 Hudson Ave. — С. Гунька, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. Йосафата, Від. 217, в год. 2:00 по пол., в парохіяльній залі, при 305 Гудсон Еве. — В. Колдянський, секр.

ДІТРОЙТ, Миш. — Чергові Місячні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 175, в год. 1:00 по пол., в залі УНДому. — секр.

ШИКАҐО, Ілл. — Сходини С-ва Благовіщення, Відд. 125, в год. 1:00 по пол., в залі при 845 N. Western Ave. — І. Подола, секр.

БОФФАЛО, Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 127, в год. 11:30 перед полуднем, в церковній залі, при Філмор і Онейда вул. — Управа Відділу побирає членські вкладки кожної неділі у вищезгаданому місці і часі. — Управа.

ЙОНКЕРС, Н. Й. — Збори Т-ва „Подільська Січ", Відд. 8, в год. 2:00 по пол., в церковній залі св. Михайла, при Чеснот вул. — В. Мандзій, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. — Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 206, в год. 1:00 по пол., в парафіяльній залі, при 74 Геррес Еве. — Є. Тепер, секр.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

НЕДІЛЯ, 19-го ЛИСТОПАДА 1961:

НЮ ГЕЙВЕН, Конн. — Місячні Збори Т-ва „Любов", Від. 370, в кімн. ч. 1 у церковній школі. Секретар збиратиме вкладки від год. 9:00 рано. Річні Збори відбудуться 17-го грудня, тому просимо приготовитись до них та взяти чисельну участь. Завданням нашого Відділу є постаратись про більше членів, щоб вибрати делегата на Конвенцію УН-Союзу, яка відбудеться в місяці травні 1962 р. З теперішнім станом членства Відділ має право вислати лише одного делегата. — К. Стасюк, предс.; Р. Голубович, кас.; В. Гіна, секр.

Український Народний Союз — це суто демократична українська братська організація. Стати її членом, — це не тільки забезпечити себе і ваших рідних матеріяльно, це значить бути співвласником його надбань і вибирати, чи бути вибраним в його керівні органи

ТАРЗАН, ч. 4747. Постріл здалеку!

Тарзан відпочивав в джунґлях, тимчасово нетурбуючися кіновою трупою Гарві.

Аж поки він не почув здалеку рушничних пострілів!

Остін зігнорував всі осторогии і пішов на лови з лісничим... І, на диво, обидва чоловіки, як здавалося, були в добрих відносинах!